

Говор је најзначајнија људска особина. Самим тим, са развојем говора се омогућава детету да изражава свој однос према стварности, испољава своја расположења, емоције, доживљаје и да открива своје стваралачке способности.

„Дечје стваралачке способности и даровитост зачињу се на врховима њихових прстију. Од прстију, говорећи сликовито, теку танани поточићи којима се напајају вреле стваралачке мисли. Уколико у покретима дечијих руку има више сигурности и креативности, утолико је суптилнији њихов однос са оруђима; уколико су сложеније радње потребне за такво узајамно деловање, утолико се на душевни живот детета дубље одражава сарадња између руке, природе као и друштвеног рада, другим речима, уколико је рука детета вештија, оно је паметније“.

В.А. Сухомлински

Ликовно васпитање као облик комуникације уско је везан за говор, уопште, а посебно за литерарни израз. Ни једна ликовна активност не може да се замисли без речи, без поезије, без лепоте која се може наћи у књижевним делима намењеним деци.

Развој и језичког и ликовног изражавања, тече од спонтаног, недовољно прецизног до апстрактно-појмовног израза, који потпуније утврђује значење сваког знака, чиме се остварује и језичка и ликовна зрелост.

Детету је потребна подршка родитеља и васпитача у проналажењу сопственог стваралачког израза, у ослобођењу зависности, у изграђивању поверања у сопствени укус, у своје замисли и снаге да их остварује.

Циљ овог рад је да се истакне значај методике развоја говора и ликовног васпитања код деце предшколског узраста, и њихову узајамну повезаност.

Из овог циља произилази задатак да се створе услови што бољег схватања повезаности методике развоја говора и ликовног васпитања, а то се најбоље постиже кроз игру, јер је мотивација кључна водилца у постизању интересовања код деце предшколског узраста.

Да би мотивисао децу на стваралачка изражавања, васпитач и сам мора бити заинтересован за такву врсту активности, мора уживати у самом процесу разговора или стваралаштва, а не обраћати пажњу само на његове резултате.

Васпитач треба да има стално на уму смисао, развојну сврху, разлоге због којих се омогућавају и подстичу дечје говорне и ликовне активности. Васпитач, такође, треба да поседује изузетну маштовитост и креативност, како би деци приуштио што интересантније и разноврсније како говорне, тако и ликовно-стваралачке активности. Коришћењем литературе и других средстава добија се права „боја“ васпитно-образовног рада.

ПЛАНИРАЊЕ ВАСПИТНО-ОБРАЗОВНОГ РАДА И ПРИПРЕМА ВАСПИТАЧА ЗА РАД

По Виготском дете учи по сопственом избору одраслих и по неком плану и програму вртића. Тај програм треба да буде такав да дете то може прихватити. Да би се програм могао реализовати мора се направити план.

„Планирање је карактеристика и одлика свесног људског рада, за разлику од инстинктивног рада који изводе пчеле, мрави, птице, паук итд.“

Планирање рада јесте најтежи, али и најважнији, задатак. Од квалитета рада зависи успех у васпитно-образовном раду деце, у овом случају, узраста од 3 до 7 година.

Садржаји у активностима развоја говора, а које истиче програм су:

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com